

РЕШЕНИЕ

№ 121

гр. София, 07.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в
публично заседание на 11.12.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Рашкова, като разгледа дело номер **8929** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба, подадена от Б. Е. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3 чрез адв. Е. М. срещу Отказ рег. № ХМ – 7083 от 08.03.2012 г. на директора на дирекция „Миграция” относно издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б.. Първоначално жалбата е депозирана чрез Областна дирекция на МВР – [населено място], група „Миграция” до Административен съд – Русе. Там е образувано адм. дело № 303 по описа за 2012 г. С определение № 38 от 13.09.2012 г. производството по посоченото дело е прекратено и е изпратено по подсъдност на Административен съд – София град.

В жалбата се излагат доводи, че обжалваният отказ е незаконосъобразен, тъй като при постановяването му съществено са нарушени административно производствените правила. Инвокират се доводи, че отказът е постановен на основание чл. 26, ал.2 от ЗЧРБ, но се сочи, че същата разпоредба препраща към други 30 норми от същия закон и с различни хипотези, поради което не ставало ясно на кое основание е издаден оспорвания акт, а от друга страна самият акт не бил мотивиран така, както изисквала нормата на чл. 26, ал. 9 от ЗЧРБ. Искане се съдът да отмени отказа и да се задължи ответника да издаде поискания административен акт.

В хода на съдебното производство жалбоподателката редовно призована не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на дирекция “Миграция” редовно призован не се явява и не

се представлява, не взема становище по основателността на жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Настоящото производство е започнало по повод молба вх. № М - 1933 от 21.05.2012 г. на жалбоподателката за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б.. Като причини за исканото разрешение, Б. Е. е посочила, че майка ѝ З. Б. има издадено удостоверение за постоянно пребиваване №[ЕИК] от 13.07.2011 г. Към тази молба са представени копие от паспорт, издаден от Р. Т. преведени на български език Извлечение от Акт за граждански брак на родителите на жалбоподателката и извлечение от акта ѝ за раждане, 2 броя декларации от З. Б. и Ш. Б., Удостоверение изх. № 32-00-01-119 от 21.05.2012 г., издадено от [фирма], декларация от Н. Р. М., договор № 13532 от 26.10.1990 г. за продажба на държавен недвижим имот по реда на Наредба за държавните имоти, Удостоверение № 5859, издадено от Районен съд – Русе за идентичност на имената на Невзет Р. М., Удостоверение рег. № М – 2385 от 08.08.2011 г., издадено от началник група „Миграция” при ОД – МВР – Р. относно предоставеното постоянно пребиваване от 18.05.2011 г. на Б. З. (майка на жалбоподателката) с валидност до 26.11.2015 г и Свидетелство за съдимост.

С административната преписка са представени и писмо рег. № РС – 31-332 от 29.05.2012 г. на директора на ТД „НС” при ДАНС, с което заявява, че Б. Е. не представлява заплаха за националната сигурност, поради което не се възразява да получи право на постоянно пребиваване в Р. Б. и Становище рег. № М – 1953 от 01.06.2012 г. на началник група „Миграция” при ОД на МВР – Р. относно възможността жалбоподателката да придобие право на постоянно пребиваване.

Въз основа на тази молба и придружаващите я писмени документи, ответникът по делото е издал оспореният в настоящото производство отказ рег. № ХМ - 7083 от 03.08.2012 г. на директора на Дирекция “Миграция” - МВР, на турската гражданка Б. Е., [дата на раждане], на основание чл. 25, ал.1, т. 3 от ЗЧРБ е отказано издаване на разрешение за постоянно пребиваване в Р. Б..

За да мотивира обжалваният отказ за издаване на разрешение за постоянно пребиваване, ответникът по делото посочил, че разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, малолетни и непълнолетни деца на постоянно пребиваващ в страната чужденец, които не са встъпили в брак. Видно от акта за раждане, чужденката е пълнолетна.

В хода на съдебното производство като доказателства са приети представените с жалбата и административната преписка писмени доказателства, които са относими към предмета на делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата срещу оспорената заповед е подадена в законоустановения 14 дневен срок и от оправомощено лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът служебно прави проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на

закона.

В разглеждания случай съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му от закона правомощия – чл. 25, ал. 3, изр. първо, от ЗЧРБ. По отношение на спазването на съответната форма, заповедта от външна страна съдържа реквизитите, посочени в чл. 59, ал. 2, т. 1, 2, 3, 4, 5, 7 и 8 от АПК. Освен конкретно излагане на фактически основания за издаването на заповедта, в нея се посочва и съответният документ, от който се установяват тези фактически основания (съдържа класифицирана информация) и такова излагане на мотиви е допустимо.

Жалбоподателката притежава турско гражданство, поради което е чужденец по смисъла на чл. 2 от ЗЧРБ, не се съдържат данни по делото за наличие на гражданство на друга държава, поради което и съдът приема, че притежава само посоченото гражданство. Следователно са налице основанията по чл. 2, ал. 1 от ЗЧРБ, за статут на чужденец на жалбоподателя в Р. Б., а именно: не е български гражданин, не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на Конфедерация Ш., на И., Л. и Н., предвид пар. 1, т. 7а от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ.

Спазена е предвидената в чл. 25, ал. 2 от ЗЧРБ във връзка с раздел II от Правилника за приложение на ЗЧРБ процедура. Представени са изискуемите от закона (чл. 34, ал. 1 във вр. чл. 37 от ППЗЧРБ) писмени документи и е изготвено съответното становище от началника на сектор/група „Миграция” при ОДМВР – Р. на основание чл. 46 от посочения правилник.

При преценката на конкретния случай, следва да се вземе предвид действащата материалноправна разпоредба към датата на издаване на обжалваната заповед и Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25. 11. 2003 г. относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, приложима за Б. считано от 01. 01. 2007 г. Ответникът по делото се е позовал на действащата към 13.12.2010 г. Национална разпоредба на чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ, която предвижда, че разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б. се издава ако е малолетно или непълнолетно дете на постоянно пребиваващ в страната чужденец, което не е встъпило в брак.

Правомощието на административния орган да предостави или откаже издаването на разрешение за статут на постоянно пребиваване е процесуално-правно действие, и към датата на упражняването му следва да се вземат предвид всички относими разпоредби. С оглед цитираната правна норма на чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ ответникът по делото е постановил един правилен и законосъобразен административен акт, който е съобразен с фактите по делото. От тях без спорно се установява, че жалбоподателката към датата на подаване на заявлението ѝ от 21.05.2012 г. е била навършила пълнолетие още на 19.11.2011 г. и следователно не отговаря на условията на чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ – да е малолетно или непълнолетно лице от семейството на чужденец, получил постоянно пребиваване в Р. Б.. От представеното и прието като доказателство Удостоверение рег. № М – 2385 от 08.08.2011 та началник група „Миграция” при ОДМВР – Р. майката на Е. Б. е с предоставен статут от 18.05.2011 г. със срок на действие до 26.11.2015 г. От това удостоверение се установява, че възходящия роднина на жалбоподателката е имал предоставено постоянно пребиваване преди същата да навърши пълнолетие, но само процедурата по предоставяне на търсеното от нея пребиваване е започнало след като е отпаднало законовото основание на чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ.

В тази връзка е необходимо да се посочи, че настоящият съдебен състав не споделя

становището на началника на група „Миграция” при ОДМВР – Р., че производството е започнало с подадената молба за издаване на виза „Д” на Б. Е. на 18.11.2011 г. – един ден преди навършването ѝ на пълнолетие по следните съображения. На първо място издаването на виза е самостоятелно административно производство, развиващо се по реда на глава втора „Влизане и летищен транзит” от ЗЧРБ. В чл.9 е дадена дефиницията що е това виза - разрешение, издадено от Р. Б., за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Видът на визите се определя от целта, за която се издава. Визата „Д” се издава дългосрочно пребиваване (чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ). Законодателят в чл.15 от с.закон е посочил условията за издаването на този вид виза – виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително, дългосрочно или постоянно в Р. Б. (ал.1). Същата виза със срок за валидност до една година и с право на пребиваване до 360 дни може да бъде издадена на чужденци, които извършват научни изследвания или са студенти по програми за обучение до една учебна година, специализанти или стажанти, чужденци, командировани от чуждестранен работодател за изпълнение на конкретни задачи, свързани с контрола и координацията по изпълнението на договор за туристически услуги, както и на чужденци, командировани от чуждестранен работодател за осъществяване на инвестиции, сертифицирани по реда на закона за насърчаване на инвестициите (ал.2 – предпоставки, които не се твърдят от жалбоподателката). Тази виза дава право на многократно влизане на територията на Р. Б. в рамките на срока на нейната валидност (ал.3).Тази виза се анулира при издаване на разрешение за пребиваване от органите за (ал.4). Самата процедура по издаване на този тип визи е регламентирана в Инструкция № -з – 2593 от 03.11.2010 г. за условията и реда за съгласуване на молби за визи, издадена от министъра на вътрешните работи, министъра на външните работи и председателя на ДАНС в глава пета „Процедура за съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ”. От новелата на чл. 20 на тази инструкция се установява, че компетентните органи по издаването на визи „Д” са съответните консулски длъжностни лица.

От изложеното може да се направи обоснования извод, че наличието на виза „Д” на първо място предпоставка за легално пребиваване в Р. Б. на чужденци, процедурата по издаването ѝ и тази по получаване разрешение за постоянно пребиваване са коренно различни и се осъществяват пред самостоятелни административни орган от системата на МВНР и МВР, както и че наличието на получено разрешение за преминаване, влизане или престой в Р. Б. на основание чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ може да е предпоставка за получаване на разрешение по реда на чл. 25, ал.1 от същия закон, но не и начало на втората процедура.

Следователно направеното становище от началника на група „Миграция” при ОДМВР – Р., че молбата за постоянно пребиваване на жалбоподателката е направена на 18.11.2011 г. преди да навърши пълнолетие с подаването на молба за издаване на визи „Д”, е незаконосъобразно, поради което правилно ответникът по делото не го е взел при постановяване на оспорвания административен акт.

По изложените съображения жалбата на Б. Е. следва да бъде оставена без уважение и се потвърди отказът на директора на дирекция „Миграция” – МВР като законосъобразен.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно, Административен съд – София град, I – во отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ по жалба на Б. Е. със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.3 срещу Отказ рег. № ХМ – 7083 от 08.03.2012 г. на директора на дирекция „Миграция” относно издаване на разрешение за постоянно пребиваване на чужденец в Р. Б..

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: